

ΝΔ: ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟΝ... ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ ΣΑΣ

Του ΕΥΤΥΧΗ ΠΑΛΛΗΚΑΡΗ

Και η παραμικρή πιθανότητα ανασχηματισμού να μην υπήρχε γι' αυτή την κυβέρνηση, κάποιος θα έπρεπε να τη δημιουργήσει. Σε αυτή τη χώρα, δεν έχει δικαίωμα να πλῆξει κανείς. Σε δουλειά να βρισκόμαστε...

Δόξα τῷ Θεῷ, ενώ οι υπουργοί μας εκτιμούν ότι δεν είναι απαραίτητος ένας ανασχηματισμός, κατ' ἴδιαν ετοιμάζονται για αλλαγή υπουργείου και προεξοφλούν την κυβερνητική αναδόμηση! Οι σίγουροι δηλώνουν τις προτιμήσεις τους για κάτι καλύτερο, ενώ οι μοιρολάτρες προετοιμάζονται για ηρωική έξοδο, προσέχοντας μη τυχόν και τους διαδεχτεί συνάδελφος από την περιφέρειά τους.

Κι όμως. Η ΝΔ με τις πρόσφατες δημοσκοπήσεις δείχνει να μην κινδυνεύει από το ΠΑΣΟΚ, που, με το Συνέδριό του, περισσότερο δοκιμάζεται παρά προετοιμάζει πρόγραμμα με θέσεις για την κόντρα της «επόμενης μέρας». Όμως αυτό δεν εμποδίζει τον κυβερνητικό εκπρόσωπο να δηλώνει το... «αυτονόητο»: 'Ότι κάποια στιγμή θα γίνει ανασχηματισμός.

Η δικαιοδοσία μπορεί να ανήκει αποκλειστικά στον πρωθυπουργό –εδώ δεν συζητά με υπουργούς άλλα, ἴσσοнос σημασίας θέματα, για τον ανασχηματισμό θα δεήσει;– πλειάδα πρωτοκλασάτων δηλώνει ότι δεν υπάρχει περίπτωση να γίνει αναδόμηση. Η ζημιά όμως έχει γίνει. Διότι το πράγμα σέρνεται υπογειῶς στους υπουργικούς διαδρόμους και άντε να το μαζέψεις.

Το εσωτερικό πρόβλημα παίρνει διαστάσεις από τη στιγμή που οι δημοσκοπήσεις –κυρίως αυτή της METRON ANALYSIS– να μὲν καταγράφουν απόσταση ασφαλείας από τον δεύτερο, αλλά και χρεώνουν στη ΝΔ αξιοσημείωτη κυβερνητική φθορά. Ακόμα και το πολιτικό κεφάλαιο που λέγεται «Κ. Καραμανλής» δείχνει να χάνει. Η δυσανεμία της κοινῆς γνώμης, βεβαίως, απέχει πολύ από το να βρίσκεται στο αποκορύφωμά της, αλλά καταγράφεται με σαφήνεια, κυρίως σε ό,τι αφορά αυτό που δεν έγινε μέχρι σήμερα στην οικονομία, αυτό που δεν υλοποιήθηκε από τα ταξίματα για μια παραδεισένια «καθημερινότητα» του πολίτη, αυτό που δεν οδήγησε σε επιχειρηματική άνοξη. Οι ανακολουθίες αυτές ανακυκλώνονται εντός της κυβέρνησης και τελικά προσωποποιούνται σε υπουργούς, υφυπουργούς, επιτελείς και πάει λέγοντας. Ακόμα και αν ένας υπουργός θέλει να μείνει στο υπουργείο του να αγιάσει, που λένε, δεν το θέλουν οι άλλοι. Για παράδειγμα, ο Πέτρος Μολυβιάτης –πολύ μετά την απόσυρση ενδιαφέροντος της Ντόρας Μπακογιάννη για το υπουργείο Εξωτερικών– βρέθηκε στο επίκεντρο δημοσιευμάτων, κατηγορούμενος για διπλωματικές ανεπάρκειες που τραυματίζουν το διεθνές προφίλ του Κ. Καραμανλή. Μπορεί να είναι έτσι, αλλά αυτό που μάθαμε είναι ότι κάποιο

στέλεχος με πρόσβαση στα μέσα ενημέρωσης, εκτιμώντας ότι μπορεί να βρεθεί στη θέση υφυπουργού Εξωτερικών προσεχώς, θα επιθυμούσε άλλον προϊστάμενο!

'Όλα πάντως δείχνουν ότι «βαρόμετρο» για ενδεχόμενο ανασχηματισμό θα είναι ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γιώργος Σουφλιάς. Δέχεται εδώ και καιρό τα πυρά, ως, περίπου, ο παράγοντας που επιβραδύνει πολιτικές αποφάσεις, κυρίως στο χώρο των μεγάλων έργων, ενώ κάποιος δεν του συγχωρούν τη διαφοροποίησή του για τη διένεξη της κυβέρνησης με την Κομισιόν σχετικά με το νόμο περί «βασικού μετόχου». Ο Μιλτιάδης Έβερτ επιμένει ότι, εφόσον διαφωνεί με τις κυβερνητικές επιλογές, παραιτείται από την κυβέρνηση – και δεν είναι ο μόνος, απλώς οι άλλοι δεν το λένε δημοσίως, το «δουλεύουν» υπογειῶς.

'Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, ο Γιώργος Σουφλιάς μπορεί να μην είναι η αιτία, αλλά θα γίνει η αφορμή για έναν ανασχηματισμό

πριν την ώρα του. Φαίνεται ότι οι προστριβές του, κυρίως με τον υπουργό Οικονομίας Γ. Αλογοσκούφη, τον έχουν φέρει στο αμῆν. Λέγεται ότι ενώ μέχρι τώρα «τα είχε στυλώσει», τώρα η διάθεσή του αλλάζει και, συνεπώς, δεν βλέπει με κακό μάτι τη μετακίνησή του στο υπουργείο Άμυνας, για παράδειγμα. Αυτό, πράγματι θα αλλάξει τα δεδομένα. Κατ' αρχάς, για να πάει στο υπουργείο Άμυνας, θα πρέπει να μαζέψει τις αποσκευές του ο νυν υπουργός – δεν θυμάμαι πια αν η ΕΣΗΕΑ επιτρέπεται να λέμε το όνομά του. Αυτό μπορεί να μην του αρέσει, αλλά αρέσει σε άλλους.

Στο ιδιότυπο αυτό ντόμινο, που ἤδη παίζεται, δεν παίρνουν μέρος μόνο οι «μέσα» αλλά και οι έξω. Κι όταν λέμε έξω, εννοούμε την πλειάδα των βουλευτών που «αδικήθηκαν» στην πρώτη πράξη του κυβερνητικού δράματος και τώρα θεωρούν ότι ένας χρόνος είναι αρκετός για τους «παλιούς». Η ομάδα αυτή είναι ένας βασικός τροφός της φημολογίας περί αναδόμησης.

Ο Βύρων Πολύδωρας, για παράδειγμα, πιστεύει ότι για ένα νέο κυβερνητικό ξεκίνημα μπορεί να υπάρξει είτε αλλαγή ρυθμών με τα ίδια πρόσωπα, είτε αλλαγή θεσμικού χαρακτήρα, είτε αλλαγή προσώπων, είτε και τα τρία μαζί.

Λέγεται ότι, εκτός από τις κατ' ἴδιαν συναντήσεις που είχε ο πρωθυπουργός με τους υπουργούς του, ενημερώνεται τακτικά για το έργο τους μέσω μιας ιδιότυπης αξιολόγησης. Αν και κανείς δεν αναλαμβάνει την πατρότητα του... τεστ, η δημοσίευση αυτής της «βαθμολογίας» έφερε πρόσφατα αρκετούς στα πρόθυρα νευρικής κρίσης.

Το σίγουρο είναι ότι, μέχρι να έρθει η ώρα του ανασχηματισμού, κανείς δεν μπορεί να κοιμάται ἴσσοκος ούτε να ξέρει πότε θα χτυπήσει το κιντό του με τα ευχάριστα ή δυσάρεστα. Ο υφυπουργός Τουρισμού Αν. Λιάσκος συνηθίζει να λέει ότι συζητούσε τον περασμένο Μάρτιο με την κόρη του, πως δεν μπορεί ο κάθε βουλευτής να είναι και υπουργός, και την είχε σχεδόν πείσει για την περίπτωση του, όταν χτύπησε το κιντό του κι έμαθε τα καλά νέα. Αυτόν τον καιρό, δεν γνωρίζουμε αν, όταν βλέπει την κόρη του, έχει καλού-κακού το κιντό του στο αθόρυβο... ■

ΟΙ ΠΑΠΑΔΕΣ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Του ΗΛΙΑ ΚΑΝΕΛΛΗ

Ανέκαθεν φρίκα όταν οι παπάδες επιχειρούσαν να ορίσουν τι είναι πρέπον και τι όχι, θέλοντας έτσι να ορίσουν τι σε στέλνει στον παράδεισο και τι στο διάβολο. Τα τελευταία χρόνια, όμως, τα χρόνια του Χριστόδουλου στην ηγεσία της Ελληνικής Εκκλησίας, οι παπάδες κατάφεραν κάτι που δεν είχε συμβεί στην Ελλάδα ούτε τα χρόνια της Χούντας. Δεν τους αρκούσε να απαγορεύουν στους πιστούς τι πρέπει να πράττουν για να μην πάνε στην κόλαση, απέκτησαν λόγο για τα πάντα. Δεν τους έφτανε η φροντίδα για το επέκεινα, ήθελαν να ορίσουν το εδώ και το τώρα. Δεν τους αρκούσε ο εσωτερικός κόσμος, η αρετή και η πνευματικότητα των πιστών, ήθελαν να βάζουν χέρι στη ζωή όλων. Ιδιαίτερως στη ζωή των αλλόθρησκων και των απίστων – πολλών, δηλαδή, από εμάς.

Από τις πρώτες του ενέργειες στην κορυφή, ο Χριστόδουλος ανταποκρίθηκε άριστα στις προσδοκίες κύκλων της ακροδεξιάς, όπως π.χ. σ' αυτές της εφημερίδας «Στόχος», που συχνά δόξαζε τις ιδεολογικές επιλογές του και στα δημοσιεύματά της τον αποκαλούσε τιμητικά «Αρχιεπίσκοπο Κεραυνό». Βολεύτηκε στα υψηλά νούμερα των δημοσκοπήσεων, αποτέλεσμα ενός πολύ έξυπνα παιγμένου επικοινωνιακού παιχνιδιού, περιμένοντας την ώρα και τη στιγμή που θα του δοθεί η ευκαιρία να παίξει και ανοιχτά πολιτικό παιχνίδι. Άδραξε αυτή την ευκαιρία όταν ο Σημίτης, ακολουθώντας τον υπουργό της Δικαιοσύνης Σταθόπουλο, προώθησε στη Βουλή το νομοσχέδιο εναντίον της αναγραφής του θρησκευόμενου στις αστυνομικές ταυτότητες.

Ο στόχος του Χριστόδουλου ήταν προφανής. Τον συνόψιζε ο ίδιος με συνθήματα: «Πίσω ολοταχώς». «Παράδοσις». «Δεν θα μας κάνουν κιάμ». Η αντιπαράθεση στην παγκοσμιοποίηση πίστευε ότι τον

νομιμοποιεί σε ευρύτερο κοινό. Κι αφού την κέρδιζε τη νομιμοποίηση, ήταν φυσικό να έχει όλο και πιο αυξημένες φιλοδοξίες. Η σημαντικότερη, αυτή που τον έκανε να «την ακούσει» και να οραματίζετο ρόλο εθνικού ηγέτη, ήταν η μεγαλύτερη θεωρητική μπουρδα που μπορούσε να καλλιεργήσει άνθρωπος, μπουρδα η οποία πάντως έχει καταλήξει εθνική ιδεολογία: η ταύτιση δηλαδή της Ελλάδας με την ορθοδοξία τον οδήγησε να φαντάζεται τον εαυτό του μέλλοντα ηγέτη μιας ιδιότυπα φονταμενταλιστικής χώρας. Τα είχε σχεδιάσει όλα – το μόνο που έμενε ήταν μια εθνική κρίση.

Θα αναρωτηθείτε, με ποιες κοινωνικές δυνάμεις στο πλευρό του όλα αυτά; Με τη συντριπτική πλειοψηφία. Με τους πολιτικούς όλων των κομμάτων να μην τολμούν να φέρουν αντιρρήσεις (τα παγκάρια έγιναν δεξαμενές ψήφων και κατευθυνόμενων σταυρών), με τις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα άφωνα και υποταγμένα στην μπουρδολογία που διεκδικεί την εθνική ρητορική, ακόμα και με τις εφημερίδες να μην τολμούν δημοσίως να του κάνουν αντιπολίτευση που να μην είναι στρογγυλεμένη, για το φόβο μη χάσουν φύλλα από το χριστεπάνωμο πλήρωμα. Η χώρα έπλεε εις την μελανόλευκον, αυτή τη φορά όχι σε συνθήκες Χούντας αλλά στην αιχμή του δόρατος της νεωτερικότητας – με Ευρώπη και με την πιο μακρόχρονη δημοκρατία!

Κι εκεί που φαινόταν ότι θα αρχίσει να δρέπει τους καρπούς των κόπων του, εκεί που περίμενε την ανταπόκριση της «δεξιάς του Κυρίου» για να αρχίσει να αποκτά όλο και περισσότερο ιδεολογικό, δηλαδή ηγετικό, ρόλο στην ελληνική κοινωνία, χρειάστηκαν μερικά σεξουαλικά, καταρχάς, σκάνδαλα ιερωμένων για να αποκαλυφθούν όσα ο προκαθήμενος της Εκκλησίας απεργαζόταν. Χρειάστηκαν, δηλαδή, μερικοί αρχιμανδρίτες με τάνγκα, μερικοί δεσπότες με τεκνά, για να αρχίσει να ξετυλίγεται ένα ασύλλη-

πτα μερδεμένο κουβάρι συνωμοσιών – που ανακατεύει κατασκόπους, χαφιέδες, εμπόρους ναρκωτικών με εξουσίες, χρήμα και, κυρίως, επιδιώξεις και μεγαλοιδεασμούς στο όνομα του έθνους. Βρόμικα λεφτά και πατριδοκαπηλία, ιδού τι κρύβεται πίσω από το σκηνικό της ελληνικής τηλεόρασης, που εξισώνει τους παπάδες με τη δημοκρατία. Μη βιάζεστε όμως να βγάλετε στεναγμό ανακούφισης. Ακόμα κι αν γλιτώσαμε τα χειρότερα, ακόμα δηλαδή κι αν οι παπάδες (με Χριστόδουλο επικεφαλής της Ελληνικής Εκκλησίας ή χωρίς, δεν έχει σημασία) έχασαν προσωρινά την ευκαιρία να διεκδικήσουν το ρόλο που οραματίστηκαν οι φονταμενταλιστές της ηγεσίας τους, ο τρόπος με τον οποίο εξαρθρώθηκε η πατριδοκάπηλη αυτή εστία είναι εξαιρετικά προβληματικός. Για να γλιτώσουμε, συμπτωματικά φοβάμαι, από τις θεούσες σε ρόλο πατριώτη, χρειάστηκε η τηλεοπτική αυλή των θαυμάτων να ρίξει στην αγορά προϊόντα υποκλοπής, συνδεδεμένα με τον πιο χυδαίο, τον παπαδίστικο δη-

λαδή, λόγο αποστορφής της διαφοράς και κάθε μειονοτικής φωνής, ιδεολογικής, σεξουαλικής, εθνοτικής... Βλέποντας στην τηλεόραση παπάδες να ξεκατινιάζονται, διασκεδάω. Συνεχίζω όμως να είμαι φρικαρισμένος όταν ξέρω ότι αυτό το ξεκατινιάσμα δεν το διεκδίκησε και δεν το κέρδισε η κοινωνία, δεν τον κέρδισαν τα κινήματα,

τα κόμματα, οι εκσυγχρονιστικές δυνάμεις, ο Τύπος, η παιδεία, οι πολίτες με το ελεύθερο φρόνημα... Συνεχίζω να είμαι φρικαρισμένος όταν ξέρω ότι στις εθνικές μαφίες φτάσαμε εξαιτίας της αδιακρισίας της αστοχειώτης, συντηρητικής κοινωνίας μας – και αφού άρχισαν να παίζονται στην αγράμματη, αδιάκριτη και αναισθητή τηλεόραση παράνομες κασέτες με παπάδες, η σεξουαλική ζωή των οποίων (σύμφωνα με την αγαπημένη έκφραση του αρχιμανδρίτη Επιφανίου, εκπροσώπου Τύπου του Χριστόδουλου) μοιάζει με αυτοκίνητο «στο οποίο βάζουμε τη βενζίνη όχι από το ρεζερβουάρ αλλά από την εξάτμιση»! ■

ΕΙΜΑΙ φρικαρισμένος που αυτό το ξεκατινιάσμα δεν το διεκδίκησε η κοινωνία